

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

kavafis'ten kırk şiir

cevat çapan

©
Bu çevirinin yayın hakları
ADAM YAYINCILIK A.Ş.'nindir.

Birinci Basım : Ocak 1982
Kapak Düzeni: Sungu Çapan

281.03.001.136.2

Kavafis'ten Kırk Şiir

●

Cevat Çapan

İstanbul'dan İskenderiye'ye göç eden bir Rum ana-babanın oğlu olan Konstantinos Kavafis 1863 yılında İskenderiye'de doğmuş, ailesiyle bir süre İngiltere'de kaldıktan sonra yeniden Mısır'a dönmüştür. İngiltere'de kaldığı yıllarda öğrenimine başlayan Kavafis'in edebiyatla ilk ilgilenişi de bu döneme rastlar. İskenderiye'ye dönüşünde kısa bir süre bir Rum okuluna giden şairin daha sonra kendi kendini yetiştirdiği söylenebilir. Kavafis, babasının iş hayatında geçirdiği sarsıntılar yüzünden, on dokuz yaşındayken annesi ile birlikte İstanbul'a gelmiş ve üç yıl burada akrabalarının yanında kalmıştır. Kendi açıklamasına göre İstanbul'da geçirdiği bu üç yıl ilk şiirlerini yazdığı ve özgürlüğü ilk tanıdığı unutulmaz yıllardır. İngiltere'ye, Paris'e ve Atina'ya yaptığı kısa yolculuklar dışında bütün hayatını İskenderiye'de geçiren Kavafis geçimini Bayındırlık Bakanlığına bağlı bir dairede küçük bir memur olarak sağlamıştır. Yazarlık hayatına herhangi özgün bir yanı olmayan romantik şiirlerle başlamış, gerçek sanatçı kişiliğini ise ancak orta yaşlılık döneminde bulmuştur. Yazdığı şiirlerden çoğunu yırtıp atan Kavafis'ten yayımlamaya değer 154 şiir kalmış. Ölümünden (1933) otuz beş yıl sonra yetmiş kadar şiiri Atina'da yayımlandığı zaman, Kavafis 1935'te yayımlanan toplu şiirleriyle Modern Yunan şiirinin en büyük ustası olarak ün yapmış bulunuyordu.

Kavafis'in şiirlerini iki genel başlık altında toplayabiliriz: Gençliğinin anıları olarak kaleme alındıkları izlenimini veren eşcinsel aşk şiirleri ve Helenistik, Roma ve Bizans dönemlerinin ikinci derecede önemli tarihsel kişileri ile ilgili şiirler. Kişisel şiirlerinde duysal yaşantının çekiciliği ilginç olmakla birlikte, bu şiirleri asıl unutulmaz kılan özellik mutluluğun kısa anlara sıkışıp kalmasından doğan hüzündür:

Dün dolaşırken kenar mahallelerin birinde,
çok gençken sık sık geçtiğim
o evin önünden geçtim gene.
İşte orada tutuşturmuştu tenimi Eros,
o olağanüstü gücüyle.
Ve dün

geçerken o eski sokaktan,
dükkânlar, yaya kaldırım, taşlar,
duvarlar, balkonlar, pencereler-
her şey aşkın büyüyle güzelleşti birden:
çirkin hiçbir şey kalmadı çevremde.

Ve ben orada durmuş bakarken kapıya,
dolaşıp dururken evin önünde,
ışıldı bütün varlığımda
tenimde birikmiş o tatlı heyecan.

Kavafis belki de yalnız bu şiirleriyle bile, edebiyat dünyasında kendisine ilginç bir yer sağlayabilirdi. Ama onun gerçek yaratıcılığı kuşkusuz Yunan dilinin konuşulduğu toprakların tarihini keşfetmesi, bu tarihsel dünyadan yola çıkarak kendine özgü düşsel bir dünya yaratmasıdır. Kavafis bu tarihsel şiirlerinde kendi özgün kişiliğini başka başka insanların ağzından, değişik maskelerin aracılığı ile konuşturur. Bu nesnel yaklaşım onun ince alaycılığına denk düşen dramatik bir anlatım yaratır.

On dokuzuncu yüzyılın başlarında gerçek kimliğini bulmaya çalışan ulusal Yunan şiir geleneğinin dışında kalması da

ayrı bir özelliğidir Kavafis'in. Solomos'un başlattığı, daha sonra Kalvos ve Palamas'ın sürdürdüğü bu gelenek halk dilinin zenginliğinden yararlanarak Romantik akımla Klasik sanat anlayışı arasında bir uzlaşma sağlamaya çalışmışlardır. Bağımsızlığa kavuşmanın coşkunluğunu dile getiren bu gelenekte kahramanlığın abartılmaya elverişli bir konu olduğu göze çarpar. Bu yaklaşım çoğu zaman tumturaklı bir boşyüceliği de dile getirmiştir. Kavafis ise, pek çok yaşantıyı olduğu gibi, kahramanlığı da karşıtı olan değerleriyle ele almıştır. On dokuzuncu yüzyılın sonunda bir taşra şehri olan İskenderiye, Kavafis için belleğin başkenti olmuş, tarihsel kişilerin yenilgileri bile onun insanlardaki gerçek yığılması görmesini engelleyememiştir. Bu yüzden Anna Komnena gibi yanlış ata oynayan, Manuel Komnenos gibi ölümün yaklaştığını gören ve talihin kendisinden yüz çevirdiği Antonius gibi yenik kişilerin yazgılarını dile getirir:

Gece yarısı ansızın duyarsan
eşsiz ezgilerle, naralarla
görünmeyen bir alayın geçtiğini,
boş yere ağlama talihin döndü,
hiçbir iş başaramadın, her düşün
boş çıktı diye.
Nicedir hazırmış gibi, bir yiğit gibi,
veda et ona, giden o İskenderiye'ye.
Hele kendini aldatmaya kalkma, deme ki,
bir düştü bu, belki yanlış duydum;
böyle boş umutlara kapılacak kadar alçalma.
Nicedir hazırmış gibi, bir yiğit gibi,
böyle bir şehre layık olan sana yaraşırcasına,
kararlı adımlarla yaklaş pencereye;
uygulanarak dinle, ama korkakların
yanıp yakılmalarıyla değil,
son bir kez doya doya dinle o sesleri,
o gizli alayın eşsiz çalgılarını,
sonra veda et ona, yitirdiğin İskenderiye'ye.

Denilebilir ki, Kavafis'in şiirinde okuru, o anlatılmaz

yenilgi duygusu, yitip giden güzellikler karşısındaki o çilekeş katlanma yeteneği etkiler. Güngörmüř bir şairdir Kavafis. Seferis'in dediği gibi, "İstanbul'dan, Antakya'dan, İskenderiye'den sayısız mezarlarla dolu, ama hâlâ uçsuz bucaksız bir düşler ülkesinin başkentinden gelir. Sınırları eski Baktria'dan Hindistan'a kadar uzanan geniş bir ülkenin temsilcisidir. Kendisine atalarından kalan ve onun gizlice dinleyerek geliştirdiği 'Yunanlıların ortak dili', Yunan geleneğinin en büyük ustalarının dilidir. Kavafis bu ustaların son mirasçısıdır."

C. 

SURLAR

Düşünmeden, acımadan, aldırmadan
yüksek duvarlar örmüşler dört yanıma.

Şimdi umarsızlık içinde oturuyorum burada,
bir düşüncem yok aklımı kemiren bu yazgıdan başka;

Bir sürü işim vardı dışarda görülecek,
Nasıl da anlamadım duvarlar yükseldi de?

Ses soluk işitmedim çalışan işçilerden,
sezdirmeden kapadılar beni dünyanın dışına.

AKHILLEUS'UN ATLARI

Görünce o yiğit, o güçlü, o gencecik
Patroklos'un öldürüldüğünü,
birden ağlamaya başladı Akhilleus'un atları;
öfkeye boğdu ölümsüz yüreklerini
ölümün bu yiğide oynadığı oyun.
Anlayıp Patroklos'un cansız, işi bitmiş,
solumasız, savunmasız, ruhu uçmuş
değersiz bir et yığını olduğunu
ve canlılar arasından o sonsuz Hiçliğe döndüğünü
kişneyip savurarak yelelerini
eşinip tozutarak toprağı yas bağladılar.

Ölümsüz atlarının gözyaşlarını gören Zeus
dayanamadı. "Peleus'un düğününde
bu denli düşüncesizlik etmemeliydim," dedi.

"Sizi vermemek daha iyi olurdu,
benim mutsuz atlarım! Ne işiniz vardı,
kaderin oyuncağı ölümlü insanlar arasında?
Siz ki önünüzde ne ölüm, ne yaşlanma kaygısı,
çilesini paylaşıyorsunuz insanların,
ortak oluyorsunuz dertlerine." Gene de dinmedi
gözyaşları o iki soylu hayvanın,
ağlayıp durdular ölümün bitmek bilmeyen acısıyla.

YAKARIŞ

Deniz derinliklerine çekti bir gemiciyi.
Anası habersiz, koca bir mum

yakmaya gidiyor Meryem Ana'ya,
oğlu tez dönsün, denizde fırtına kopmasın diye—

ve hep rüzgârda kulağı,
Ama o yalvarıp yakardıkça,

sessiz ve üzgün bir yüzle dinliyor Meryem,
bilerek beklediği oğlunun bir daha dönmeyeceğini.

SARPEDON'UN CENAZE TÖRENİ

Zeus büyük bir yas içinde. Menoitiosoğlu Patroklos öldürdü Sarpedon'u ve şimdi atılıyor doludizgin Akhalarla birlikte ele geçirip paralamak için cesedi.

Oysa Zeus'un gönlü razı değil buna. Törelere uymak için ölüme terkettiği sevgili çocuğuna, hiç değilse ölümünde göstermek istiyor gereken saygıyı. Ve hemen Phoibos'u göndererek ovaya ölünün şanına yaraşırcaasına kaldırılmasını diliyor.

Phoibos saygıyla kucaklıyor yiğidin ölüsünü ve yas içinde ırmağa götürüyor. Yıkıyor tozlara ve kanlara bulanmış gövdesini; sarıyor, bir iz bile bırakmadan, o korkunç yaralarını; tanrısal kokular serpiyor üzerine ve tanrılar gibi giydiriyor onu yeniden. Derisine aklık sürüp sedef kakmalı bir tarakla tarıyor simsiyah saçlarını. Sonra uzatıp yatırıyor alımlı gövdesini.

Şimdi o, yirmi beş yirmi altı yaşlarında,
at sürmede eşsiz, genç bir krala benziyor,
yaldızlı arabası ve hızlı atlarıyla
girdiği ünlü yarışı
kazandıktan sonra dinlenen.

Phoibos yerine getirince Zeus'un dileğini,
çağırıp kardeşleri Uyku'yla Ölüm'ü
Lykia'ya, o bereketli topraklara
götürmelerini söyledi Sarpedon'un cesedini.
Ve o bereketli topraklara, Lykia'ya
yollandı bu iki kardeş —Uyku'yla Ölüm—
ve varınca sarayın kapısına
saygıyla bıraktılar yüce ölüyü
ve döndüler kendilerini bekleyen başka işlere.

Ölüyü teslim alınca saraydakiler,
ağıtlar, saygı duruşları, tanrılar için
kutsal çanaklardan toprağa dökülen şaraplarla
başladı acıklı tören;
sonra usta işçiler ve ünlü yontucular
gelerek şehirden
bu mezarı ve anıtı yaptılar.

BARBARLARI BEKLERKEN

Neyi bekliyoruz böyle toplanmış pazar yerine?
Bugün barbarlar geliyormuş buraya.

Neden hiç kıpırtı yok senatoda?
Senatörler neden yasa yapmadan oturuyorlar?

Çünkü barbarlar geliyormuş bugün.
Senatörler neden yasa yapsınlar?
Barbarlar geldi mi bir kez, yasaları onlar yapacaklar.

Neden böyle erken kalkmış imparatorumuz,
şehrin en büyük kapısında neden kurulmuş tahtına,
başında tacı, törene hazır?

Çünkü barbarlar geliyormuş bugün,
onların başbuğunu karşılamaya çıkmış imparatorumuz.
Bir de koca ferman hazırlatmış
ona rütbeler, ayrıcalıklar bağışlayan.

İki konsülümüzle yargıçlarımız neden böyle
işlemeli, kırmızı kaftanlar giyinip gelmişler?
Neden böyle yakut bilezikler, parlak,
görmekli zümrüt yüzükler takınmışlar?
Ellerinde neden böyle altın,
gümüş kakmalı asalar var?

Çünkü barbarlar geliyormuş bugün,
onların gözlerini kamaştırırmış böyle takılar.

Ünlü konuşmacılarımız nerde peki,
Neden her zamanki gibi söylev çekmiyorlar?

Çünkü barbarlar geliyormuş bugün,
onlar pek aldırmazlarmış güzel sözlere.

Nedir bu beklenmedik şaşkınlık, bu kargaşa?
(Nasıl da asıldı yüzü herkesin!)
Neden böyle hızla boşalıyor sokaklarla alanlar,
neden herkes dalgın dönüyor evine?

Çünkü hava karardı, barbarlar gelmedi.
Sınır boyundan dönen habercilere göre
barbarlar diye kimseler yokmuş artık.

Peki, biz ne yapacağız şimdi barbarlar olmadan?
Bir çeşit çözümdü onlar sorunlarımıza.

ŞESLER

Özlenen sevgili sesleri
ölülerin, ya da bizim için
ölüler gibi yitip gidenlerin.

Bazen konuşurlar bizimle düşlerimizde;
bazen düşüncelerimizde duyulurlar.

Ve bir an için onların yankılarıyla
başka yankılar döner bize yaşamlarımızın
ilk şiirinden —
uzaktan uzağa duyulan bir ezgi gibi gecede.

İSTEKLER

Gerçekleşmeden — bir tek ateşli gecenin
ya da ayaydın seherin zevkine erişmeden —
geçip giden istekler,
yaşlılığı bilmeden göçenlerin cesetleri gibidir,
gözyaşları içinde görkemli mezarlara gömülen,
başıçlarında güller, ayaklarında yasemin.

TROYALILAR

Mutsuz insanların çabaları bizim çabalarımız;
bizim çabalarımız Troyalıların çabaları gibi.
Bir iki başarı kazanıyoruz, biraz artar gibi oluyor
kendimize duyduğumuz güven. Ve yeniden
dönüyor yiğitliğimiz, beslediğimiz büyük umutlar.

Ama her zaman bir engel çıkıyor karşımıza.
Siperlerden çıkıp önümüze dikilen Akhilleus
korku salıyor içimize naralarıyla.

Troyalıların çabaları gibi bizim çabalarımız.
Sanıyoruz ki, yiğitliği bir kez aldık mı ele,
değiştirebiliriz karanlık yazgımızı,
ve böylece bekliyoruz surların önünde, savaşa hazır.

Ama gelip çatınca o tehlikeli an,
iz bile kalmıyor kararlı yiğitliğimizden,
bozguna uğruyor ruhumuz;
ve kaçmakta bularak kurtuluşu
koşup duruyoruz surların çevresine.

Ama gene de gün gibi ortada yenileceğimize.
Şimdiden ağıtlar yakılıyor surların üzerinde.
Ağlıyor anılarımız ve geçmişteki duygularımız.
Acı gözyaşları döküyor bizim için Priamos ile Hekabe.

KRAL DİMİTRİOS

Makedonyalıların kendisini terkedip
Pyrros'u yeğ tuttuklarını görünce,
(yüce bir ruhu olan) Kral Dimitrios,
söylenenlere göre, hiç de
bir kral gibi davranmamış. Gidip
sırmalı giysilerini çıkarmış,
mor ayakkabılarını bir yana atmış.
Gösterişsiz giysiler giymiş çarçabuk
ve çekip gitmiş.
Tıpkı oyun biter bitmez
üstündekileri değiştirip giden
bir oyuncu gibi.

ŞEHİR

“Bir başka ülkeye, bir başka denize giderim,” dedin,
“bundan daha iyi bir başka şehir bulunur elbet.
Her çabam kaderin olumsuz bir yargısıyla karşı karşıya;
— bir ceset gibi — gömülü kalbim.
Aklım daha ne kadar kalacak bu çorak ülkede?
Yüzümü nereye çevirsem, nereye baksam,
kara yıkıntılarını görüyorum ömrümün,
boşuna bunca yıl tükettiğim bu ülkede.”

Yeni bir ülke bulamazsın, başka bir deniz bulamazsın.
Bu şehir arkandan gelecektir. Sen gene aynı sokaklarda
dolaşacaksın. Aynı mahallede kocayacaksın;
aynı evlerde kır düşecek saclarına.
Dönüp dolaşıp bu şehre geleceksin sonunda. Başka bir şey umma—
Bineceğin gemi yok, çıkacağın yol yok.
Ömrünü nasıl tükettiysen burada, bu köşecikte,
Öyle tükettin demektir bütün yeryüzünde de.

MART'IN ON BEŞİ

Büyüklükten sakın, Ey ruhum.
Ve tutkularına gem vuramıyorsan
eğer, hiç değilse ölçüyü kaçırma
elden. Ve ne kadar ilerlersen,
o kadar kuşkulu, o kadar dikkatli davran.

Artık doruğa erişip Caesar olduğun,
gerçekten ünlü bir insan sayıldığın zaman da,
dikkat et yanında önemli biri olduğunu belirten
adamlarla sokağa çıktığında,
kalabalığın içinden bir Artemidorus
çıkart da, bir mektup getirip; telaşla,
“Hemen okuyun şunu, içinde sizi ilgilendiren
önemli şeyler var,” derse,
sakın durmazlık etme, sakın bir yana bırakmazlık etme
her türlü görüşmeyi ve uğraşı; sakın başından savmayı
unutma
seni selamlayanları, önünde diz çökenleri
(onları daha sonra görürsün); bırak Senato bile
beklesin; sen hemen okumaya koyul
Artemidorus’un yazdığı önemli sözleri.

TANRININ ANTONIUS’U BIRAKMASI

Gece yarısı ansızın duyarsan
eşsiz ezgilerle, naralarla
görünmeyen bir alayın geçtiğini
boş yere ağlama talihin döndü,
hiçbir iş başaramadın, her düşün
boş çıktı diye.
Nicedir hazırmış gibi, bir yiğit gibi,
veda et ona, giden o İskenderiye’ye.
Hele kendini aldatmaya kalkma, deme ki
bir düştü bu, belki yanlış duydum;
böyle boş umutlara kapılacak kadar alçalma.
Nicedir hazırmış gibi, bir yiğit gibi,
böyle bir şehre layık olan sana yaraşırcasına,
kararlı adımlarla yaklaş pencereye;
duyulanarak dinle, ama korkakların
yanıp yakılmalarıyla değil,
son bir kez doya doya dinle o sesleri,
o gizli alayın eşsiz çalgılarını,
sonra veda et ona, yitirdiğin İskenderiye’ye.

İONYA TÜRKÜSÜ

Kırmış olsak da yontularını,
kovmuş olsak da onları tapınaklarından,
tanrılar hiç de ölmüş değil bu yüzden.
Ey İonya toprağı, sensin hâlâ sevdikleri,
ruhlarının hâlâ hatırladıkları sen.
Işıyınca ovalarda ağustos sabahları,
bir dirilik kımıldar havanda hayatlarından;
gün olur, ele geçmez bir delikanlı gölgesi,
belirsiz, koşar adım,
dolanır dağlarının doruklarında.

İTHAKA

İthaka'ya doğru yola çıktığın zaman,
dile ki uzun sürsün yolculuğun,
serüven dolu, bilgi dolu olsun.
Ne Lestrigonlardan kork,
ne Kikloplardan, ne de öfkeli Poseidon'dan.
Bunlardan hiçbiri çıkmaz karşına,
düşlerin yüceyse, gövdeni ve ruhunu
ince bir heyecan sarmışsa eğer.
Ne Lestrigonlara rastlarsın,
ne Kikloplara, ne azgın Poseidon'a,
onları sen kendi ruhunda taşımadıkça,
kendi ruhun onları dikmedikçe karşına.

Dile ki uzun sürsün yolun.
Nice yaz sabahları olsun,
eşsiz bir sevinç ve mutluluk içinde
önceden hiç görmediğin limanlara girdiğin!
Durup Fenike'nin çarşılarında
eşi benzeri olmayan mallar al,
sedefle mercan, abanozla kehribar,
ve her türlü başdöndürücü kokular;
bu başdöndürücü kokulardan al alabildiğin kadar;
nice Mısır şehirlerine uğra,
ne öğrenebilirsen öğrenmeye bak bilgelerinden.

Hiç aklından çıkarma İthaka'yı.
Oraya varmak senin başlıca yazgın.
Ama yolculuğu tez bitirmeye kalkma sakın.
Varsın yıllarca sürsün, daha iyi;
sonunda kocamış biri olarak demir at adana,
yol boyunca kazandığın bunca şeylerle zengin,
İthaka'nın sana zenginlik vermesini ummadan.
Sana bu güzel yolculuğu verdi İthaka.
O olmasa, yola hiç çıkmayacaktın.
Ama sana verecek bir şeyi yok bundan başka.

Onu yoksul buluyorsan, aldanmış sanma kendini.
Geçtiğin bunca deneyden sonra öyle bilgeleştin ki,
Artık elbet biliyorsundur ne anlama geldiğini İthakaların

İSKENDERİYELİ KRALLAR

İskenderiyeliler toplanmışlar
Kleopatra'nın çocuklarını görmeye,
Kesarion'la küçük kardeşleri
İskender'i ve Batlamyus'u, onların
ilk çıkışları bu Oyunyerine,
açıklanmak üzere krallıkları
pırıl pırıl dizilmiş askerlerin önünde.

İskender — Ermenistan'ın, Midya'nın
ve Partların Kralı dediler ona.
Batlamyus — Kilikya'nın, Suriye'nin
ve Fenike'nin Kralı dediler ona.
Kesarion daha önde duruyordu öbürlerinden,
pembe ipekliler içinde,
göğsünde bir sümbül demeti,
kemerini çift sıra mor yakut, gökyakut,
pabuçları pembe incilerle işlenmiş
şeritlerle bağlı.
Kardeşlerinden daha çok saydılar onu,
Krallar Kralı dediler ona.

İskenderiyeliler biliyorlardı elbet
yapmacık sözler olduğunu bunların.
Ama ılık bir gündü, şiir dolu,
gök soluk mavi,
eksiksiz bir sanat eseri
İskenderiye'nin Oyunyeri,
saraylılar görkem içinde,
Kesarion inceliğin, güzelliğin ta kendisi
(Kleopatra'nın oğlu, Lagideslerin kanı);
İskenderiyeliler koşuyorlardı şenliğe,
çoşup bağırıyorlardı yaşa diye
Yunanca, Mısırca, kimi de İbranice,
kapılmışlardı bu güzel gösterinin büyüüne —
bütün bunların gerçek değerini, bu krallıkların
ne boş şeyler olduğunu bilseler bile.

DÖN

Dön sık sık ve sar beni,
sevgili duygu, dön ve sar —
bedenin anıları canlanınca,
ve o eski istek kanı tutuşturunca:
dudaklarla ten hatırlayıp
eller birbirine değiyormuş gibi olunca.

Dön sık sık ve sar beni gecede,
dudaklarla ten hatırlayınca.

GİTTİM

Dizginlemedim kendimi. Aldım başımı gittim,
gittim ısıltılı geceye;
o yarı gerçek ve kafamda
yarı belirlenmiş zevklere.
Ve başdöndürücü şaraplar içtim
şehvetle kucaklaşmaktan
korkmayanların içtiği.

Gerçekten seçkin kişilerden biriysen,
dikkat et nasıl yükseldiğine.
Ne denli övülsen de, ne denli
yüceltseler de başarılarını
İtalya'daki, Teselya'daki kentlerde,
nice onurlara boğsalar da seni
Roma'daki hayranların,
ne bu sevinç sürebilir böyle, ne başarıların,
ne de üstün bir insan sayabilirsin kendini
— üstünlük ne kelime —
İskenderiye'de Theodotos sunarken sana
mutsuz Pompeius'un başını
kanlı bir tepsinin içinde.

Ve sakın güvenme sınırlı, düzenli, sıkıcı hayatında
böyle gözücü, tüyler ürpertici şeyler olmadığına.
Belki de tam şu anda giriyordur Theodotos
komşularından birinin saygıyla anılan evine
bir hayalet gibi, görünmeden —
elinde böyle korkunç bir kelle.

OROPHERNİS

Burada, bu dört drahmilik sikkede
gülümseyen yüzünü,
ince ve güzel yüzünü gördüğün
Ariarathis'in oğlu Orophernis'tir.

Daha çocukken uzaklaştırdılar onu Kappadokia'dan,
atalarının görkemli sarayından uzakta
büyüsün, yabancılar arasında
unutulsun diye İonia'ya gönderdiler.

Ah o eşsiz İonia geceleri,
hiç korkmadan, tam bir Yunanlı gibi
nefsinin bütün hazlarını tattığı!
Ruhunun derinliklerinde hep Asyalı olsa bile,
davranışı, konuşmasıyla tam bir Yunanlıydı o;
firuze mücevherleri, Yunan giysileri,
süründüğü yasemin kokularıyla
İonia'nın yakışıklı delikanlıları içinde
en kusursuzu, en yakışıklısıydı.

Daha sonra Suriyeliler Kappadokia'ya girip
onu krallığa getirince,
büsbütün krallığa verdi kendini,
her gün yeni bir zevk peşinde,
tutkuyla altın ve gümüş biriktirip
gözlerinin önünde yığılan zenginlikler karşısında
şeytanca bir sevinç duymak için.
Yurdunu düşünmeye ve yönetmeye gelince —
haberi bile yoktu olup bitenlerden.

Çok geçmeden başlarından savdılar onu Kappadokialılar,
o da kalkıp Suriye'ye gitti,
Dimitrios'un sarayında vaktini zevk ve aylaklıkla geçirdi.
Ama bir gün hiç bilmediği düşüncelere
kapıldı bu aylak yaşayışında;
hatırladı ki anası Antiokhis ile
ninesi Stratoniki tarafından
kendisi de hak sahibidir Suriye tahtında,
kendisi de nerdeyse Selefkoslardan biridir.
Bir süre vazgeçti şehvet düşkünlüğünden
ve ayyaşlıktan,
ahmakça ve şaşkınlık içinde
birtakım dolaplar çevirmeye kalkıştı,
bir şeyler yapmayı tasarladı;
ama bunu da beceremeyip kendini rezil etti.

Sonu bir yerde yazılmış, kaybolmuş olmalı;
belki de tarih üzerinde durmadı
ve haklı olarak, böyle önemsiz bir konuyu
kayda değer bile bulmadı.

Burada, bu dört drahmilik sikkede,
o eşsiz gençliğiyle şiir dolu güzelliği ışıyan
ve İonialı bir çocuğun anısını canlandıran
bu insan
Ariarathis'in oğlu Orophernis'tir.

MAGNESIA SAVAŞI

Bütün o eski hızı ve yiğitliğı yitmiş;
Yorgun ve neredeyse hasta gövdesi

Tek kaygısı artık. Tasasız geçirecek
Ömrünün kalan günlerini. Hiç değılse,

Böyle istiyor Philip. Bu akşam zar atacak,
Canı eğlenmek istiyor. “Güller getirilsin,

Sayısız güller, masaya! Ne yapalım,
Antiokhos yenilmiş Magnesia’da.

Çil yavrusu gibi dağılmış o eşsiz ordusu.
Belki de abartıyorlar. Çoğun böyle çıkar bu haberler.

Dileyelim öyle olsun gene. Çünkü aynı ırktanız,
Dost olmasak da. Ama bu dilek yeter. Belki de çok bile.”

Philip elbette ertelemeyecek şöleni.
Yaşamak ne denli yıpratmış olsa da onu,

Bir şeyi koruyabilmiş, yanılmıyor belleğı.
Hatırlıyor nice gözyaşı döküldüğünü Suriye’de,

Anayurtları Makedonya yerle bir olduğunda.
“Haydi, başlasın şölen! Köleler! Çalgılar, meşaleler!”

İmparator Manuel K  mnenos
hızını bir eylül günü!
hissetti   l  m  n  n yaklaştığını. Sarayın
(aylıklı) falcıları daha nice yıllar
yaşayacağına inandırmaya çalıştılar imparatoru.
Oysa onlar tartışırlarken aralarında, o
eski kutsal töreleri hatırlayarak
manastırdan keřiř giysileri
getirmelerini istiyor,
bunları giyiyor ve mutluluk duyuyordu
bir papazın ya da bir keřiřin
alçakgönüllü görünüřüne büründü diye.

Ne mutlu onlara ki, inanırlar
ve İmparator Manuel Komnenos gibi
inan  larınnın yalınlığı içinde ölürlür.

SELEFKİDİS'İN HOŞNUTSUZLUĞU

Canı sıkıldı Dimitrios Selekidis'in
Ptoleme ailesinden birinin İtalya'ya
böyle acıklı bir durumda geldiğini duyunca:
üstbaş eski, yayan ve yanında yalnız üç köleyle.
Bu yüzden hanedanları alay konusu olacak,
Roma'da herkes gülecekti onlara.
Selefkidis biliyordu elbet
şimdiden Romalıların
uşağı durumuna düştüklerini;
gene biliyordu ki, Romalılar,
akıllarına nasıl eserse,
öyle alıp veriyorlardı krallık tacını.
Ama hiç değilse görünüşte
belli bir saygınlığı korumaları,
hâlâ kral olduklarını, kendilerine
hâlâ kral dendiğini unutmamaları gerekirdi.

İşte bu yüzden canı sıkındı Dimitrios Selekidis'in;
ve hemen mor giysiler, görkemli bir taç,
değerli mücevherler, uşaklar, hizmetkârlarla
en seçkin atlarını
vermeyi önerdi Ptoleme'ye,
kendini Roma'da gerektiği gibi,
İskenderiyeli bir Yunan Kralı gibi tanıtsın diye.

Ama oraya yardım istemek için gelmiş olan Ptoleme
ne yapacağını biliyordu;
bu yüzden hiçbirini istemedi bunların,
en ufak bir gerek bile duymadı bütün bu şatafata.
Üstbaş eski, boynu bükük girdi Roma'ya,
yoksul bir ustanın evinde konakladı,
ve yardım isteği daha etkili olsun diye,
zavallı, bahtıkara bir yaratık gibi
başvurdu Senatoya.

TANRILARINDAN BİRİ

Onlardan biri geçti mi, Selefkia'nın
pazar yerinden, tam hava kararırken ,
uzun boylu, yakışıklı bir delikanlı gibi,
gözlerinde ölümsüz olmanın sevinci,
siyah, ağır kokulu saçlarıyla,
dönüp ona bakar yoldan geçenler,
kim bu, Suriye'den gelme bir Yunan mı,
bir yabancı mı, diye sorarlardı birbirlerine.
Ama daha dikkatle bakan birkaç kişi
anlar, bir adım geri çekilirlerdi;
ve o, kemerlerin altında gözden kaybolur,
gölgelerle akşamın ışıkları içinde,
cümbüşler, ayyaşlıklar,
her türlü esriklik ve şehvetle
yalnız geceleri canlanan o semte giderken,
acaba onlardan hangisi bu, diye düşünürlerdi,
kim bilir hangi gizli zevkler için
inmiş olmalı Selefkia'nın sokaklarına
o Görkemli Gökyüzü Konaklarından.

ÖYLE ÇOK BAKTIM Kİ

Öyle çok baktım ki bu gözlerle güzelliğe,
gözlerim onunla, güzellikle dolu.

Bedenin çizgileri. Kırmızı dudaklar. İstekli kaslar.
Öyle saçlar ki, Yunan yontularına özgü,
her zaman güzel, taranmadıklarında bile,
ve hafifçe ak bir alna dökülen
Sevdalı yüzler, tam şiirimin
istediği gibi... gençliğimin gecelerinde,
gizli buluşmalarımın gecelerinde.

NERON'A TANINAN SÜRE

Pek aldırmamıştı Neron
Delfi Yorumcusunun sözlerine:
“Yetmiş üç yaştan sakın!”
Daha nice vakti vardı gününü gün etmeye.
Otuz yaşındaydı. Bol bol yeterdi
Tanrının ona tanıdığı süre
gelecek tehlikelerin üstesinden gelmeye.

Şimdi, biraz yorgun, Roma'ya döner —
ama ne hoş bir yorgunluk, yalnız
eğlenceyle geçen o yolculuktan sonra:
tiyatrolar, bahçe şenlikleri, oyun yerleri...
Akhaia kentlerinde geçen akşamlar...
hele o çıplak gövdelerin verdiği hazlar...

Bunları düşünüyordu Neron. Ve İspanya'da Galba
gizlice ordusunu toplar, savaşa hazırlar —
Galba, o yetmiş üç yaşındaki ihtiyar.

O EVİN ÖNÜNDE

Dün dolaşırken kenar mahallelerin birinde,
çok gençken sık sık gittiğim
o evin önünden geçtim gene.
İşte orada tutuşturmuştu tenimi Eros
o eşsiz gücüyle.

Ve dün
geçerken o eski sokaktan,
dükkânlar, yaya kaldırım, taşlar,
duvarlar, balkonlar, pencereler —
her şey aşkın büyüyle güzelleşti birden:
çirkin hiçbirşey kalmadı ortada.

Ve ben orada durmuş bakarken kapıya,
dolaşıp dururken evin önünde,
ışıldı bütün varlığında
tenimde birikmiş olan o tatlı heyecan.

İKİNDİ GÜNEŞİ

Bu oda — ne kadar iyi bildiğim bir yer burası.
Şimdi bu da, bitişik oda da işyeri olarak
kiralanmış. Acentelerin, tüccarların,
şirketlerin yazıhanesi olmuş bütün ev.

Ah, ne kadar bildik bir yer bu oda.

Bir divan vardı kapının yanında,
onun önünde bir Türk seccadesi;
hemen yanında, üzerinde iki sarı vazo duran raf.
Sağda, hayır, karşıda, aynalı bir dolap.
Ortada yazı yazdığı masa,
ve üç büyük hasır iskemle.
Pencerenin yanında yatak dururdu,
üzerinde kaç kez seviştiğimiz.

Hâlâ buralarda olmalı bütün o zavallı eşya.

Pencerenin yanında yatak dururdu;
ortasına kadar gelirdi ikindi güneşi.

... Bir ikindi saat dörtte ayrıldık,
yalnız bir haftalığına... Ah, ah,
bir türlü sona ermedi o hafta.

Bütün umutları boşa çıktı!

Büyük işler başarmayı, ülkesini
Magnesia savaşından beri içine düştüğü
acıklı durumdan kurtarmayı tasarlamıştı —
orduları, donanması,
büyük kaleleri ve zenginliğiyle
Suriye'yi yeniden güçlü bir devlet yapacaktı.

Çileli günler geçirmişti Roma'da. Ünlü ailelerin
çocukları olan arkadaşlarının konuşmalarında,
ona, Kral Selefkos Philopatar'ın oğluna karşı
gösterdikleri bütün inceliğe, kibarlığa rağmen,
Helenleşmiş hanedanlar için duyulan
gizli bir horlama sezince,
buruk bir acı duymuştu içinde:
bu hanedanların günü geçmişti artık,
ciddi hiçbir iş başaracak durumda değillerdi
halkı yönetecek güçleri kalmamıştı.
Öfkeyle bu arkadaşlarından uzaklaşmış,
işlerin hiç de böyle olmadığını göstermeye
and içmişti.
Öyle ya, kendisi kararlı değil miydi?
Eyleme geçecek, savaşacak, her şeyi düzeltecekti.

Doğuya gitmenin yolunu bir bulabilse,
İtalya'dan kaçmayı bir başarabilseydi,
o zaman iletecekti halkına
içindeki bütün bu canlılığı,
bütün bu birikmiş gücü.

Ah, bir Suriye’de olabilseydi!
O kadar küçüktü ki oradan ayrıldığında,
nasıl olduğunu bile canlandıramıyordu gözünde.
Ama hep saygıyla yaklaşılan
kutsal bir yer olarak düşünüyordu ülkesini,
birden karşısında beliren güzel bir yer,
Yunan şehirleri, Yunan limanları görünümünde,
Oysa şimdi?

Şimdi umutsuzluk ve yas içindeydi.
Haklıydı Roma’daki delikanlılar.
Kolay değildi ayakta durabilmesi
Makedonya’nın ele geçmesiyle ortaya çıkan
hanedanların.

Ne çıkar. O elinden geleni yapmış,
gücü yettiğince savaşmıştı.
Ve kapıldığı bu karamsarlık içinde
övünebileceği bir şey vardı:
başarısızlığa uğramış olsa bile,
her zamanki yiğitliğini gene de göstermişti
dünyaya.

Gerisi — düşler, boşa harcanmış çabalardı.
Şu Suriye — neredeyse kendi ülkesi değil,
neredeyse Heraklidis’in, Valas’ın ülkesiydi.

Dulluğundan yakınıyor Anna Komnena
Aleksias'ının önsözünde.

Başı dönüyor. “Gözümde yaşlar
boşanıyor,” diyor, “Ah bu fırtınalar,”
hayatındaki, “Ah bu yıkımlar.”
Acısının ateşini duyuyor “kemiklerinde,
iliklerinde, ruhunun derinliklerinde.”

Oysa bu hırslı kadının
bir tek büyük acıyı tatmış,
yalnız bir özlemle yanmış olması
gerçeğe daha yakın: o da
(kendisi asla kabul etmese bile)
bu soylu Yunan kadınının
bütün becerikliliğine karşın,
krallığı bir türlü ele geçirememesi;
krallık tacını o haddini bilmez Ioannes'in
nerdeyse koparırcasına ondan kapmış olmasıdır.

KOMMAGENELİ OZAN İASON KLEANDER'İN ÜZÜNTÜSÜ, İ.S. 595

Gövdemin ve yüzümün yaşlanması
korkunç bir hançerin yarası.
Dayanılır gibi değil.
Sana dönüyorum, ey Şiir Sanatı,
merhemlerden az çok anlayan,
düşlerle, sözcüklerle avutmasını bilen.

Korkunç bir hançerin yarası.
Getir merhemlerini, ey Şiir Sanatı,
hiç değilse bir süre sızıları dindiren.

SANATA KATKIM

Oturup düşünüyorum.
İstekler ve heyecanlar
getirdim sanatıma —
gözucuyla görülmüş bazı şeyler ,
yüzler, çizgiler;
ve yarım kalmış sevdaların
belirsiz bir iki anısı.
Şimdi adayımı kendimi sanatıma.
O bilir onlara
Güzel bir Biçim vermesini;
Nerdeyse hiç sezdirmeden
tamamlar hayatımı,
İzlenimleri birleştirerek
ve birleştirerek günleri.

ÜNLÜ FİLOZOFUN ÇÖMEZİ

İki yıl Ammonios Sakkas'ın öğrencisi oldu;
ama felsefeden de, Sakkas'dan da bıktı sonunda.

Sonra siyasete atıldı.
Ama ondan da vazgeçti. Budalanın biriydi Vali;
çevresindekiler de asık suratlı hödükler;
hele konuştukları Yunanca daha da beterdi.

Daha sonra Kilise ilgisini çekti
biraz; kendisini vaftiz ettirip
Hıristiyan olmayı düşündü. Ama hemen
vazgeçti bundan. Kuşkusuz arası açılırdı
putperestlikleriyle tanınmış ailesiyle; hem
— işin en korkunç yanı — cömertçe verdikleri
harçlığı da şıp diye keserlerdi.

Gene de bir¹ şey, yapması gerekiyordu. Derken,
İskenderiye'nin batakhanelerine,
en gizli sefahat yuvalarına dadandı.

Kader cömert davranmıştı ona bu yolda;
son derece güzel bir yüzü vardı.
Bu tanrı vergisinin tadını çıkarmaya baktı.

En azından daha on yıl dayanırdı
güzelliği. Daha sonra —
belki gene Sakkas'ın yanına dönerdi.

Eğer bu arada ölmüşse ihtiyar,
bir başka düşünürün ya da bilgenin yanına giderdi;
uygun biri nasılsa bulunurdu her zaman.

Belki de siyasete bile dönerdi yeniden —
aile geleneğini, yurduna karşı ödev
duygusunu ve buna benzer tumturaklı
palavraları övünçle hatırlayarak.

AKHALAR BİRLİĞİ İÇİN SAVAŞANLAR

Yiğitsiniz, sizler ki savaşıp kahramanca öldünüz;
korkmadan her yerde zaferle kucaklaşanlardan.
Daos'la Kritolaos suçlu olsalar bile, siz değilsiniz.
Yunanlılar övmek istedikleri zaman,
“Böyle insanlar yetişir bizde,” diyecekler
sizi anarak. Böylesine parlak olacak övgünüz.

İskenderiye’de bir Akhalı yazdı bu dizeleri,
Batlamyus Lathyros’un krallığının yedinci yılında.

ANTIOKHUS EPIPHANES

Antakyalı delikanlı diyor ki Kral'a,
"Tatlı bir umut çarpıyor kalbimin derinliklerinde;
Makedonyalılar, Antiokhus Epiphanes,
Makedonyalılar yeniden büyük bir savaşa başlamak üzere.
Onların zafere ulaşmaları için seve seve verirdim
atları ve aslanı, mercandan yapılmış Pan'ı,
o güzelim sarayı, Sur'daki bahçeleri
ve bana armağan ettiğin her şeyi, Antiokhus Epiphanes."

Belki bir an için duygulanır gibi oldu Kral.
Ama hemen babasıyla kardeşini hatırladı
ve karşılık bile vermedi delikanlıya bir dinleyen
gidip anlatabilirdi duyduklarını. — Üstelik, umduğunuz gibi,
o korkunç son birdenbire kendini gösterdi Pydna'da.

Kral Kleomenes bilmiyordu, bir türlü göze alamıyordu —
böyle bir durumu annesine nasıl açacağını
düşünemiyordu: aralarındaki antlaşmanın gereği
Batlamyus onun Mısır'a gönderilmesini
ve tutsak olarak orada kalmasını istiyordu:
küçültücü, haksız bir istekti bu.
Ve ne zaman söylemeye kalksa, duraksıyordu.
Ne zaman konuşacak olsa, birden vazgeçiyordu.

Ama o soylu kadın anladı oğlunun aklından geçenleri
(onun bile kulağına gelmişti bu konuyla ilgili söylentiler),
ve oğlunu yüreklendirdi durumu açıklaması için.
Ve güldü, elbette giderim, dedi.
Bu yaşta bile Sparta'ya yararlı olacağı için
kıvanç duyduğunu söyledi.

Küçülmeye gelince — buna aldıracağı yoktu.
Lagus'un oğlu gibi bir zıpçıktı
elbette anlayamazdı Spartalı olmanın onurunu.
Bu yüzden böyle bir adamın isteği
gerçekten küçültemezdi Spartalı bir kral anası olan
bu Gönlü Yüce Kadını.

Başarılı ve kendilerinden iyice hoşnut,
Kral Aleksandr Yanneus ile
karısı Kraliçe Aleksandra,
boruların ve davulların ardından,
her türlü ihtişam ve debdebe içinde
geçiyorlar Kudüs sokaklarından.
Yahuda Makabi ile dört ünlü kardeşinin
girişip onca tehlike ve güçlük içinde
korkunç bir inatla sürdürdükleri iş
eşsiz bir başarıya ulaştı.
Uygunsuz hiçbir şey kalmadı artık.
Sona erdi kibirli Antakya krallarına
her türlü boyun eğme. Bakın,
Kral Aleksandr Yanneus ile
karısı Kraliçe Aleksandra
Selevkoslarla eşitler her alanda.
Bunlar iyi, safkan, inançlı Yahudiler, her şeyden önce.
Ama Rumcayı da anadilleri gibi konuşuyorlar
durum öyle gerektirdiği için;
Rumlarla ve Rumlaşmış krallarla görüşüyorlar —
elbet onlarla eşit olarak, bunu söylemek bile gereksiz
Büyük Yahuda Makabi ile
dört ünlü kardeşinin giriştikleri iş
gerçekten eşsiz bir başarıya ulaştı.
önemli bir başarıya.

AYNI BOŞLUKTA

Bakıp dolaştığım evin dolayları, ana caddeler,
kenar mahalleler; yıllar, yıllar boyunca.

Sevinç içinde, acılar içinde yarattım sizi ben;
nice durumlardan, nice değişik şeylerden.

Şimdi siz tepeden tırnağa duygusunuz benim gözümde.

\

GEREĞİNE BAKSALARDI

Serseriye döndüm, beş parasız kaldım
Bu imansız kent, Antakya
Yedi bitirdi olan paramı
Bu imansız kent zıvanadan çıkmış düzeniyle

Ama gencim, aslan gibiyim.
Daniskasını bilirim Elenikanın
Kaç kereler devretmişim Aristo'yu, Eflâtun'u,
Hangi şairden, hangi hatipten, her neden söz edersen et, bilirim.

Askerlik zanaatından habersiz sayılmam
Sürüyle arkadaşım var albaylar, generaller arasında.
Hükümet işlerinden de azbuçuk anlarım.
Altı ay sürttüm İskenderiye'de geçen yıl;
Orda dönen dolapları da gördüm azıcık,
Rüşveti, namussuzluğu, falan filan,
Bunu öğrenmek de kâr.

Yani memlekete,
Sevgili yurdum Suriye'ye
Hizmet edebilecek adamım.

Hangi işe koysalar beni, yararlı olmak için yurduma,
Elimden geleni yaparım. Bütün muradım da bu.
Ama bak, bir takım tertiplerle kösteklerlerse onlar beni —
Hep biliyoruz bu açık gözleri: hiç karıştırmamak daha iyi —
Diyeceğim kösteklerlerse beni, suç bende değil.

Önce Zabinas'a anlatacağım derdimi,
O alık anlamazsa beni,
Rakibi Grypos'a giderim.
O salak da iş vermezse bana,
Kalkar Hyrcanus'a çıkarım hemen.

Üçünden biri beğenir beni nasıl olsa.
Hangisi seçerse seçsin, aldırmıyorum,
Gönlüm rahat bu konuda:
Çünkü üçünün de öyle büyük ki zararı Suriye'ye.

Ne halt edeyim, mahvolmuşum bir kere.
Belimi doğrultmak istiyorum, hepsi o kadar.
Ulu tanrılar çoktan gereğine bakıp
Bir dördüncü adam, namuslu bir insan yaratmalıydılar.
Seve seve giderdim onun ardından.

(Türkçesi : Can Yücel ve Cevat Çapan)

\

“Nasıl bir iksir kaynatmalı şu büyülü otlardan,
nasıl bir iksir yapmalı ki, o eski
Suriyeli Yunan büyücülerinin tarifi üzre,
bir gün için (etkisi daha çok sürmüyorsa eğer)
hattâ bir saat için olsun,” diyor bir güzelsever,
“yeniden dönebileyim yirmi üç yaşımın günlerine;
yeniden canlandırabilsin gözümde
dostumun yirmi iki yaşındaki aşkını, güzelliğini?”

“Nasıl bir iksir yapmalı ki,
Suriyeli Yunan büyücülerinin tarifi üzre,
geçmişe bu dönüşle birlikte
canlandırırsın gözümde o küçük odamızı?”

THEOPHILOS PALEOLOGOS

Bu son yılları, bu da sonuncusu
Yunan imparatorlarının. Ama ah,
ne kadar da üzgün çevresinde konuşan herkes.
Yüce Theophilos Paleologos
hüzün içinde, umarsızlık içinde,
“Böyle yaşamaktansa,” diyor “öleyim daha iyi.”

Ah, Yüce Theophilos Paleologos,
şu senin acıyla dolu beş kelimen
nasıl dile getiriyor
bizim de duyduğumuz özlemi, çektiğimiz çileyi
bunca haksızlık, bunca zulümden sonra.

İÇİNDEKİLER

Önsöz

YAYIMLANMIŞ ŞİİRLER'DEN

1911'den Önceki Şiirler

Surlar	11
Akhilleus'un Atları	12
Yakarış	13
Sarpedon'un Cenaze Töreni	14
Barbarları Beklerken	16
Sesler	18
İstekler	19
Troyalılar	20
Kral Dimitrios	21
Şehir	22

1911

Mart'ın On Beşi	23
Tanrının Antonius'u Bırakması	24
İonya Türküsü	25
İthaka	26

1912

İskenderiyeli Krallar	28
Dön	30

1913

Gittim	31
--------	----

1915

Theodotos	32
Orophernis	33

Magnesia Savaşı	35
Manuel Komnenos	36
Selefkidis'in Hoşnutsuzluğu	37
<i>1917</i>	
Tanrılarından Biri	39
Öyle Çok Baktım ki	40
<i>1918</i>	
Neron'a Tanınan Süre	41
O Evin Önünde	42
<i>1919</i>	
İkinci Güneşi	43
Kurtarıcı Dimitrios (İ.Ö. 162-150)	44
<i>1920</i>	
Anna Komnena	46
<i>1921</i>	
Kommageneli Ozan İason Kleander'in Üzüntüsü, İ.S.595	47
Sanata Katkım	48
Ünlü Filozofun Çömezi	49
<i>1922</i>	
Akhalar Birliği İçin Savaşanlar	51
Antiokhos Epiphanes	52
<i>1928</i>	
Sparta'da	53
<i>1929</i>	
Aleksandr Yanneos İle Aleksandra	54
Aynı Boşlukta	55
<i>1930</i>	
Gereğine Baksalardı	56
<i>1931</i>	
Suriyeli Yunan Büyücülerinin Tarifi Üzre	58
YAYIMLANMAMIŞ ŞİİRLER'DEN	
Theophilos Paleologos (1914)	59

Dizgi: Özyalçın Koll. Şti., 26 47 47
İç ve Kapak Baskısı: Uzman Ofset Ltd. Şti.. 20 74 72

kavafis'ten kırk şiir

cevat çapan

Çağdaş Yunan şiirinin büyük ustalarından Konstantinos Kavafis'in (1863-1933) şiirlerinin önemli bir bölümünü kapsayan bu seçmeleri Çağdaş Dünya Şiiri dizimizin ilk kitabı olarak Cevat Çapan'ın uzun yıllar ürünü titiz çevirisiyle sunuyoruz.

İstanbul kökenli, varlıklı bir Rum ailesinin çocuğu olan Konstantinos Kavafis, ailesinin 1850 yılında göçtüğü İskenderiye'de doğmuştur. 1870 yılında babasının ölümü üzerine annesi ve kardeşleriyle birlikte Londra'ya gitmiş, bu kentte yedi yıl kalmıştır. Aile daha sonra yeniden İskenderiye'ye oradanda İstanbul'a dönmüştür. Konstantinos Kavafis'in bütün ömrünce ilgi duyacağı Bizans ve Helen tarihine merakı bu dönemde başlar. Yine aynı dönemde Rum halk türkülerini ve modern Yunan şiirini inceleme olanağı bulmuştur. Çocukluk yıllarında aldığı özel eğitimle İngilizce ve Fransızca öğrenen Kavafis, bunlardan başka İtalyanca, Latince ve Arapça biliyordu. İlk kitabı "Şiirler" başlığı ile 1904 ve 1910 yıllarında yayımlanan şairin şiirleri, daha sonra, özel basım ve 100'ü aşmayan tirajlarla yayımlanmıştı.

İmgelerini eski Yunanistan'dan, Bizans'tan alan Kavafis'in yalın, özlü ve o ölçüde de derinliğine düşünülmüş, işlenmiş şiirleri; çağdaş insanın sancılarını ve o sancılara sanatın getirebileceği yanıtı kavramada önemli bir kaynak değerindedir.

